

XAVIER JUANALS «ISAAC COVEN» MÚSIC COMPOSITOR

«El violoncel és molt flexible»

12/08/09 02:00 - JOSEP BOFILL BLANC

Coincidint amb l'any internacional de l'astronomia, Xavier Juanals als teclats i Pau Ferrer al violoncel, interpreten «La porta de l'univers», unes composicions d'Isaac Coven. Amb l'astrònom Rafel Balaguer en la narració, converteixen el concert en un viatge musical astronòmic

Per què el pseudònim en les seves últimes composicions i enregistraments?

—«Isaac Coven va venir perquè necessitava un pseudònim que no fos massa complicat, i alhora que fos comercial. Isaac, per Isaac Albéniz, a qui admiro molt. I Coven, perquè em va semblar que era fàcil de pronunciar en tots els idiomes.»

—Què vol dir?

—«Quan vaig fer l'últim disc, vaig parlar amb un director francès de llarga experiència en el món de la música. Em va dir que si tenia oportunitat de fer alguna cosa a França, el meu nom, Xavier Juanals, no el sabrien pronunciar, i que necessitava un pseudònim. Com que ja havia tingut una experiència radiofònica amb Madrid, que no hi va haver manera d'anomenar-me tal i com em deia, vaig decidir que havia de fer cas al francès.»

—La porta de l'univers i la música còsmica...

—«És que a mi m'agrada molt tot el que fa referència a l'univers. Em fascina, i va donar la casualitat que tots els temes que anava fent, eren una mica místics. La idea de la mort, és una cosa que sempre està present en nosaltres, i la porta de l'univers és traspasar aquesta porta entre la vida que tenim i una de nova. El tema principal és una composició una mica mística i de reflexió sobre la vida i la mort.»

—Amb la projecció de diapositives, i la narració de l'astrònom, el concert es converteix en un espectacle, en un viatge musical astronòmic...

—«Sí, jo crec que sí. En haver-hi aquests components: fotografies espectaculars fetes a partir de telescopis situats a l'òrbita de la terra i les explicacions magistrals de l'astrònom Rafel Balaguer, combinat amb la música en directe, evidentment es converteix en un espectacle que jo defineixo com un concert temàtic, audiovisual, sobre l'univers.»

—Els puristes de la música clàssica com han paït aquest casament dels teclats amb el violoncel?

—«Des de petit el que vaig estudiar va ser música clàssica, encara que després no vaig continuar per aquest camí, i van venir altres tipus de música. Llavors, la meua obra, queda reflectida dins aquesta composició que té un component clàssic. Encara que als puristes no els agradi barrejar instruments clàssics amb moderns, a mi m'agrada, jo sempre he sigut trencador en aquest aspecte. És una provocació combinar un instrument clàssic com el violoncel, i que alhora és superflexible, amb instruments que jo gairebé diria futuristes, tot i que la base sempre és el piano. Els puristes no s'han pas d'estirar els cabells, perquè la música va evolucionant i, lògicament, va evolucionant amb els instruments més moderns. Només faltaria que ens haguéssim de quedar amb la música de dos, tres o cinc-cents anys enrere. Això seria absurd. Els instruments nous serveixen per perfeccionar les músiques. Una altra cosa és l'ús que se'n fa. És molt important tenir instruments actuals i fabricats ara, perquè dona una sensació diferent. I combinats, encara millor.»

—En fer les composicions ja pensava en el violoncel com a segon instrument?

—«Quan vaig poder fer música meua, sempre havia pensat en el violoncel, perquè m'agradava molt. Llavors, trobar en Pau Ferrer, va ser la meua oportunitat per poder escriure i fer arranjaments de la meua música per un instrument que a mi tant m'agrada. Pot fer notes molt agudes i de molt greus. Aquesta facilitat no la tenen altres instruments, els costa poder arribar a aquesta flexibilitat. I a més a més, el violoncel encara té una altra cosa molt bona: calidesa de so com no té cap altre instrument.»

—A més de trobar un bon músic que toqués el violoncel, va ser clau que creguéssim en el projecte i que es compenetrassin, no?

—«És el més bàsic de tot. Si el músic, per més bon músic que sigui, no hi creu, en aquesta música, no li agrada, ja pots fer-lo tocar que aquesta música no sona per a res. I precisament el secret és que en Pau creu en aquesta música, forma part d'ella, i crea fent la seva interpretació de la música que jo he escrit. Això és molt important. Si no hagués trobat en Pau, que hi ha cregut, aquesta música hauria quedat simplement enregistrada amb instruments electrònics i prou.»

Foto: JOSEP BOFILL BLANC

Fill de família de músics, i preparat per viure la música clàssica, totes les seves composicions mostren una sensibilitat filharmònica. Són majestuoses i solemnes.